

mange tusinde parcelhuskøbere, som indenfor kortere tid skal forny prioriteter, der normalt kun løber 10 år. Dersom disse fornyelser må gennemføres under stramme markedsforhold eller i en periode med faldende indtægter på de foreslåede betingelser, kan der opstå så betydelige ulemper for ejerne, at mange tvinges til at sælge deres ejendomme. Disse konsekvenser kunne undgås, dersom de pågældende havde adgang til på sædvanlig måde at opnå længere uopsigelige kredit- eller hypotekforeningslån med de mindst mulige terminsydelser. Det henstilles derfor, at amortisationstiden forlænges til 20 år for denne gruppe.

3. Ad § 6, stk. 1, som foreskriver, at mindst $\frac{1}{4}$ af bestyrelsens medlemmer skal vælges af obligationsejerne, bemærkes, at der her foreligger en betydelig skærpelse i forhold til Realkreditkommissionens betænkning, som overlader dette spørgsmål til de enkelte foreningers statutter. Specielt skal opmærksomheden henledes på de vanskeligheder, som lovforslaget vil skabe for foreninger, der samarbejder om udstedelse af fællesobligationer, hvis tilhørsforhold til den enkelte forening ikke kan efterspores. Efter vor opfattelse bør denne bestemmelse gøres fakultativ. I den form, den har, er den reelt umulig at gennemføre i praksis.

4. Ad § 9, stk. 2, bemærkes, at afgrænsningen af de ejendomstyper (ejendomme til helårsbeboelse, plejehjem m. m.), i hvilke der kan gives lån, uanset at de tilhører staten, kommunerne eller visse nærmere definerede selskaber og institutioner, i vidt omfang er identisk med afgrænsningen i § 10, stk. 2, af de ejendomstyper, til hvilke der kan ydes lån som særlig realkredit. I § 10, stk. 2, bruges udtrykket: „... helårsbeboelse, herunder kollegier for unge under uddannelse...“. Da det ikke kan være tanken at udelukke kollegier tilhørende de i § 9, stk. 2, nævnte ejere fra realkredit, bør indskuddet: „herunder kollegier for unge under uddannelse“ indføres i § 9, stk. 2, efter ordet „helårsbeboelse“.

5. Ad § 15, stk. 1, bemærkes, at den anførte regel strider mod § 4 i den nyligt gennemførte lov om finansiering af grundforbedring og vandløbsregulering, der for disse lån fastsætter en langsommere amortisation. Der må derfor i § 15 gøres en undtagelse for grundforbedringslån.

Med hensyn til reglerne i § 15, stk. 2 og 3, bemærkes, at det formentlig ville være en teknisk rigtigere formulering, såfremt reglerne knyttes til afviklingen af restgælden i stedet for, som det er udtrykt, „den samlede amortisation“ og „afdragene“.

6. Ad § 16, stk. 2, finder kreditforeningerne, at det for at undgå misforståelse bør præciseres, at reglerne kun gælder ejendomme, i hvilke der er optaget lån efter lovens ikrafttræden. Såfremt en ejendom inden 2 år efter lånets udbetaling overgår til en anvendelse, der ville have medført højere lánegrænse eller længere amortisationstid, bør der indenfor samme tidsgrænse være mulighed for at ændre lånet til de gunstigere vilkår. Det kan f. eks. tænkes, at et tidligere sommerhus lovligt tages i brug til helårsbeboelse, eller at en ejerlejlighedsejendom overgår til almindelig udlejning.

§ 16, stk. 3, bør efter vor opfattelse ændres, således at det lovfæstes, at det er ejendommens overvejende anvendelse eller hovedanvendelse, der er afgørende.

7. Med hensyn til § 17, stk. 2, bemærkes det, at kreditforeningerne ville foretrække, at der tilføjes den samme regel, som hidtil har stået i den tilsvarende bestemmelse i kreditforeningslovens § 24, stk. 4, sidste punktum: „De nærmere regler om formen for disse oplysninger fastsættes af boligministeren“.

8. For at undgå misforståelser burde muligvis ordet „solidarisk“ indføres i § 23, stk. 2, 2. punktum, efter ordet „alene“.

9. Ad § 24, stk. 1, henstiller vi, at ordet „forholdsmæssig“ i linje 4 udgår, hvorved der åbnes mulighed for at dele fællesreserverne, således at de kommende serier kan få mere end rent forholdsmæssig andel deri, hvilket vil være naturligt, da risikoen for ældre serier er langt mindre end for senere åbnede.

10. Med hensyn til ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelserne i § 29, stk. 1 og 2, som stort set svarer til § 2 i forslaget af 9. december 1969 til lov om ændring af lov om kreditforeninger, skal der henvises til vore bemærkninger i bilaget til vor skrivelse af 27. januar 1970, side 5-6.

Kreditforeningerne må lægge vægt på, at lovgivningen — i overensstemmelse med motivernes hensigt, jfr. bemærkningerne til § 29 — ikke udformes på en sådan